

מ"ת 16603/02/18 - שלוחת תביעות מרום הגליל והגולן נגד סלים שופי

בית משפט השלום בקריית שמונה

מ"ת 16603-02-18 שלוחת תביעות מרום הגליל והגולן נ' שופי
תיק חיצוני: 56704/2018

בפני כב' השופט מורן מרגלית, סגן נשיא
המבקשת שלוחת תביעות מרום הגליל והגולן
נגד
המשיב סלים שופי

החלטה

בפניי בקשת המדינה למתן צו שיפוטי להגבלת שימוש במקום ולאיסור המשך עיסוק עד תום ההליכים המשפטיים לפי סעיפים 3ב12, 5ב12(ב)(1) ו- 9ב12(ב) לחוק הכניסה לישראל (תיקון מס' 26) התשע"ו-2016 (להלן: **החוק**).

רקע כללי:

מן הבקשה עולה, כי המשיב הינו בעליה של מסעדת "ביירות" אשר במג'דל שמש (להלן: **המסעדה**) ומי שאמון על העסקת העובדים במקום.

ביום 5.2.18 בדקו שוטרים אשר היו בסיור באזור את זהותם של אחמד ג'ראדאת ת.ז. 401423207 והאני צבאח ת.ז. 853542751 ומצאו כי הם תושבי השטחים השוהים בתחומי הארץ ללא אשרת שהייה כדין (להלן: **השב"חים**).

כן נמצא, כי המשיב העסיק את השב"חים במטבח המסעדה. האחד עבד תקופה של 20 ימים ואילו השני לתקופה של חודש וחצי. כן נטען, כי נמצא שהמשיב הלן את השב"חים בדירה אשר שכר מאחר בכפר.

ביום 5.2.18, כך נטען במסגרת סעיף 3 לבקשה, הורה מפקד המחוז הצפוני, ניצב אלון אסור, מכוח סמכותו לפי סעיף 4ב12 לחוק על סגירת המסעדה לתקופה של 20 ימים (להלן: **הצו**).

ביום 8.2.18 הגישה המבקשת כתב אישום כנגד המשיב בגין העסקה והלנת שוהים בלתי חוקיים בנסיבות מחמירות ובקשה למעצרו של המשיב עד לתום ההליכים המשפטיים כנגדו.

בדין אשר התקיים בעניינו של המשיב באותו היום במסגרת ת"פ 16625-02-18, הודה המשיב בעובדות כתב האישום והורשע בדין.

המשיב הופנה לשירות המבחן לצורך עריכת תסקיר לעונש בעניינו ונקבע מועד לשמיעת הטיעונים לעונש ליום 28.5.18.

עמוד 1

עוד עולה מן הבקשה, כי כתב אישום הוגש אף כנגד השב"חים וביום 8.2.18 הודו הם בעובדות כתב האישום, הורשעו ועל אחד מהם הושת עונש מאסר ב07 ימים ואילו על השני נגזרו 3 חודשי מאסר בפועל.

הבקשה:

בקצרה ייאמר, כי במסגרת הבקשה עתרה המבקשת כי בית משפט זה יעשה שימוש בסמכות הנתונה לו במסגרת סעיף 12ב(1) לחוק ויורה על הארכת תוקפו של הצו אשר ניתן על ידי מפקד המחוז בדבר איסור שימוש במקום וזאת, עד לתום ההליכים המשפטיים.

המבקשת סקרה באריכות את המסד החוקי למתן צו הסגירה לעסק עד לתום ההליכים המשפטיים.

לטענת המבקשת, מחומר הראיות המצוי בתיק עולה כי המשיב העסיק והלין את השב"חים בנסיבות מחמירות וזאת, לאור העובדה כי המדובר במספר שוהים בלתי חוקיים אותם העסיק והלין המשיב.

המבקשת הוסיפה וטענה, כי מחומר הראיות עולה כי המשיב ידע גם ידע שהמדובר בשוהים בלתי חוקיים וזאת בניגוד לטענה אשר נשמעה מפיו ולפיה הם שקרו לו וטענו שהם מנצרת.

לפיכך, עתרה המבקשת, כאמור, להורות על הארכת תוקפו של הצו המורה על סגירת המסעדה עד לתום ההליכים המשפטיים וכן, לאסור על המשיב לעשות שימוש במקום.

תגובת המשיב:

במסגרת הדיון אשר התקיים ביום 19.2.18 מסר ב"כ המשיב את תגובתו לבקשה.

בפתח דבריו טען ב"כ המשיב כי אין מקום להיזקק לטענות לפיהן נשקפת מן המשיב מסוכנות וכי אין ליתן בו אמון שכן, כבר ביום בו הוגש כנגד המשיב כתב אישום הוא שוחרר בהסכמה כאשר המגבלה היחידה אשר הוטלה עליו הינה כי עליו להימצא בתנאי מעצר בית לילי בין השעות 21:00 ל-06:00.

ב"כ המשיב הדגיש, כי במסגרת תנאי שחרורו יכול המשיב לפתוח מסעדה היכן שהוא מוצא לנכון ולא הוטלו עליו כל מגבלות בהקשר זה.

בהמשך דבריו, העלה ב"כ המשיב טענות כלפי תוקפו של הצו.

לדבריו, מעיון בסעיף 3 לבקשה עולה כי הצו ניתן ביום 5.2.18 ולאור העובדה כי תוקפו הועמד על 20 ימים הרי, שמועד פקיעתו הינו ביום 25.2.18 ולא ביום 2.3.18 כנטען.

הסנגור הוסיף, כי הצו הוצא ללא בדיקת נתונים שכן רק ביום 8.2.18, דהיינו לאחר הוצאת הצו, נחקר המשיב, ומכאן כי בעת מתן הצו לא עמדו בפני מפקד המחוז כלל העובדות הצריכות לעניין.

ב"כ המשיב ציין, כי אין מחלוקת שהמשיב ביצע את העבירות אשר יוחסו לו.

לטענת ב"כ המשיב, הצו נשוא תיק זה הינו בטל מעקרו.

לדבריו, הצו הוצא מכוח הוראות סעיף 4ב12(א) לחוק הכולל שני תנאים. ואולם, בצו נשקל רק שיקול אחד המתייחס לקיומו של חשד שבית העסק מעסיק ומלין שוהים בלתי חוקיים ולפיכך, הוא בטל מעקרו.

כן התייחס ב"כ המשיב לתנאים הקבועים במסגרת הוראות סעיף 6ב12 וטען, כי אין כל אינדיקציה כי בעבר בוצעו עבירות דומות במקום וכי אין לחובת המשיב הרשעות בעבירות דומות.

ב"כ המשיב הוסיף וטען כי לא קיימת סכנה לביצוע עבירה נוספת במקום ומפקד המחוז אף לא נתן דעתו למידת הפגיעה במשיב.

ב"כ המשיב עמד על נסיבות חייו של המשיב, מצבו הבריאותי ועלות שכירות המסעדה והגיש שיקים אשר כבר נמסרו על ידי המשיב על סך 8,000 ₪ בגין השכירות.

לאור כל האמור לעיל עתר ב"כ המשיב לקבוע כי הצו הינו בטל מעקרו ולחילופין, לקבוע כי תוקפו של הצו הינו עד ליום 25.2.18 שכן הוא ניתן ביום 5.2.18.

לחילופי חילופין, עתר ב"כ המשיב לאפשר למשיב להעביר רשימה של עובדים לתחנת המשטרה וכן הציע כי המשיב לא ייכנס למקום, עד אשר ייגזר דינו, ומי שינהל את המסעדה יהיה אחיו האדי.

המסגרת הנורמטיבית:

בטרם אפנה לדון בטיעוני הצדדים, מצאתי לעמוד בקצרה על המסגרת הנורמטיבית הרלוונטית לעניינו.

סעיף 4ב12(א) לחוק קובע כדלקמן:

"היה לקצין משטרה מוסמך יסוד סביר להניח כי מקום משמש לביצוע עבירה לפי סעיפים 2ב12 או 3ב12, וכן יסוד סביר לחשש שהמקום ימשיך לשמש לביצוע עבירה כאמור אם לא יוגבל השימוש במקום באופן מיידי, רשאי הוא לתת צו להגבלת השימוש במקום, לתקופה שיקבע בצו, ורשאי הוא להאריך את תוקפו של הצו לתקופות נוספות, ובלבד שסך כל התקופות לא יעלה על 30 ימים (בפרק זה - צו הגבלה מינהלי)".

סעיף 5ב12 לחוק קובע את סמכותו של בית המשפט לצוות על הארכת תוקפו של הצו להגבלת השימוש, או ליתן צו הגבלה במידה ולא ניתן קודם צו מנהלי וכן, סמכויות נלוות לעניין זה.

סעיף 6ב12 לחוק קובע מהם השיקולים אותם צריכים קצין המשטרה ובית המשפט לשקול בעת בחינת בקשה למתן צו הגבלת שימוש במקום:

" בבוא קצין משטרה מוסמך לתת צו הגבלה מינהלי או בית משפט לתת צו הגבלה שיפוטי, ישקול בין השאר את אלה:

- (1) ביצוע עבירות קודמות במקום;**
- (2) ידיעת הבעלים של המקום או המחזיק בו על ביצוע עבירה במקום או על הכוונה לבצע עבירה במקום;**
- (3) מידת הפגיעה שתיגרם לבעלים של המקום או למחזיק בו מהוצאת הצו".**

כמו כן, רלוונטית לענייננו אף ההוראה הקבועה בסעיף 7ב12 לחוק אשר עניינה בתוכנו של צו הגבלת שימוש במקום ואשר קובעת כדלקמן:

"צו הגבלה מינהלי או צו הגבלה שיפוטי יקבע תנאים, הגבלות או איסורים על השימוש במקום, לרבות סגירת המקום לתקופה הנקובה בצו, והכול במידה שלא תעלה על הנדרש בנסיבות העניין כדי למנוע המשך ביצוע עבירה במקום".

בכל הנוגע לצו בעניין התליית רישיון או היתר עיסוק, קובע סעיף 9ב12(ב) לחוק כדלקמן:

"הוגש כתב אישום בעבירה לפי סעיפים 2ב12 או 3ב12, רשאי בית המשפט לבקשת תובע, לתת צו כאמור בסעיף קטן (א) עד תום ההליכים או עד למועד מוקדם יותר שיקבע, אם שוכנע כי קיים יסוד סביר לחשש שהמשך העיסוק הקשור בעבירה מהווה סכנה לשלום הציבור או לביטחוננו או עלול להקל על ביצוע עבירה דומה".

דין והכרעה:

לאחר ששקלתי את טיעוני הצדדים ועיינתי בצו המנהלי ובבקשה, הגעתי לכלל מסקנה כי דין הבקשה בחלקה הארי לדחייה וזאת, מן הטעמים עליהם אעמוד להלן.

כפי שצוין לעיל, השיקולים אותם יש לבחון בשלב זה הינם אלה הנזכרים במסגרת סעיף 6ב12 לחוק דהיינו: (א) ביצוע עבירות קודמות במקום (ב) ידיעת הבעלים על ביצוע העבירה או על הכוונה לבצע עבירה ו- (ג) מידת הפגיעה בבעלים או במחזיק מהוצאת הצו.

כמו כן, יש לבחון כי ההגבלות והאיסורים יהיו במידה שאינה עולה על הנדרש.

לאחר ששקלתי את השיקולים הצריכים לעניין, הגעתי לכלל מסקנה כי אין מקום להאריך את תוקפו של הצו המנהלי עד לתום ההליכים המשפטיים ואנמק.

מעיון בתיק החקירה ומטיעוני הצדדים עולה, כי לא בוצעו במקום עבירות קודמות וכי למשיב אין כל מעורבות קודמת בעבירות אלה או דומות להן.

עם זאת, לאור העובדה כי הנאשם הודה בכתב האישום והורשע בדין, הרי שמצאתי כי התנאי השני ולפיו ידע הבעלים על ביצוע העבירה במקום מתקיים.

מן הראיות אשר הוגשו עולה, כי המדובר בעסק אשר דמי השכירות החודשיים המשולמים עומדים על סך של **22,000 ₪** ללא קשר להיקף ההכנסה החודשי ממנו.

מלבד האמור לעיל, הרי שמעיון בצו הגבלת השימוש המנהלי עולה כי נפלו בו פגמים מהותיים.

ראשית, מעיון בצו עולה כי לא צוין על גביו התאריך בו הוא ניתן וכפועל יוצא מכך, אף במסגרת בקשת המדינה הועלו

טענות סותרות לגבי עניין זה, כך שבעוד שבמסגרת הפתיח לבקשה צוין כי הצו ניתן ביום 11.2.18 הרי שבמסגרת סעיף 3 לבקשה נטען כי הצו ניתן ביום 5.2.18.

לשאלת מועד מתן הצו נודעת חשיבות רבה לאור העובדה כי במסגרתו צוין כי הוא ניתן לתקופה של 20 ימים ובהיעדר מועד נתינתו אזי, מתעורר קושי בחישוב תקופה זו.

עוד יצוין בהקשר זה, כי מעיון בצו עולה כי צוין במסגרתו שנ ניתן עד ליום 2.3.18 ומכאן, באמצעות חישוב אריתמטי פשוט עולה כי למעשה ניתן הוא ביום 11.2.18 ואולם, טענה זו עומדת בסתירה, כאמור, לנטען בסעיף 3 לבקשה.

על כן, צוין מועד מתן הצו בגוף הצו עצמו, דבר אשר על פניו מתבקש וראוי, היה מונע ספקות.

שנית, כפי שהובא לעיל, במסגרת סעיף 4ב12 לחוק נקבע כי לצורך מתן צו לפי סעיף זה צריכים להתקיים שני תנאים במצטבר: הראשון, כי היה לקצין משטרה יסוד סביר להניח כי המקום משמש לביצוע עבירה לפי סעיפים 1ב12 או 2ב12 והשני, כי קיים יסוד סביר להניח כי המקום ימשיך לשמש לביצוע עבירה כאמור אם לא יוגבל השימוש במקום באופן מיידי.

מעיון בצו עולה, כי כל אשר צוין במסגרתו הינו כי נותן הצו שוכנע שבמקום מעסיקים ומלינים שני שב"חים ואולם, אין במסגרתו כל התייחסות לתנאי המצטבר השני הנזכר לעיל ולפיו, קיים יסוד להניח כי המקום ימשיך לשמש לביצוע עבירות דומות.

סבורני, כי המדובר בשני פגמים מהותיים אשר יש בהם כדי להיזקף לזכותו של המשיב במסגרת הליך זה.

שלישית, נתתי דעתי לעובדה כי המשיב הודה במיוחס לו, הורשע ושחרר בהסכמת המדינה ללא כל תנאים מגבילים הנוגעים לאפשרות הפעלת עסק על ידו מה שמלמד על מידת המסוכנות הנמוכה הנשקפת ממנו בהקשר זה, כמו גם לעובדה שאף קצין המשטרה בחר להעמיד את אורך הצו על תקופה הקצרה מן התקופה המקסימלית האפשרית לפי החוק.

ודוק, במסגרת הבקשה ומטיעוני המבקשת, לא פורט ונומק מהו אותו עיסוק או רישיון של המשיב אותו מבקשת המדינה כיום להתלות בהתאם לסעיף 9ב12, שכן עיקר הטענות עלו כנגד הגבלת המקום עצמו ומכל מקום, לא עלה בידי המבקשת להוכיח קיום יסוד סביר לחשש שהמשך העיסוק יוביל לסכנה לשלום הציבור, לביטחוננו או עלול להקל על ביצוע עבירה דומה.

סוף דבר:

בכלל נסיבות העניין ותוך איזון בין הנזקים הכלכליים והאישיים העלולים להיגרם למשיב עליהם עמד הסנגור לבין, שמירה על הערכים המוגנים הצריכים לעניין, כמו גם העובדה כי המדובר במשיב שהורשע בעבירות של הלנה וכן העסקה בנסיבות מחמירות מצאתי, כאמור, כי אין מקום להאריך את תוקפו של הצו המנהלי עד לתום ההליכים המשפטיים ויחד עם זאת, הנני לקבוע כי צו הגבלת השימוש יעמוד בתוקפו, בין אם התכוון לכך מפקד המחוז ובין אם לאו, עד ליום 2.3.18 שעה 05:00.

בשולי הדברים אציין, כי סבורני שהשימוש בצו שיפוטי זה, בין להגבלת שימוש במקום ובין להתליית רישיון או היתר עיסוק,

מן הראוי שייעשה במקרים חמורים ומתאימים יותר כגון כאלה אשר ענינם בעבריינים רצידיביסטים בתחום זה או כאשר מוכח ביצוע עבירות קודמות באותו מקום או כאשר קיים סיכון ממשי לביטחון הציבור במידה ולא יינתן הצו וזאת, מבלי להמעיט כמובן מחומרת המקרה דנן.

להודיע לצדדים.

ניתנה היום, ו' אדר תשע"ח, 21 פברואר 2018, בהעדר הצדדים.